

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, юридичні консультації

МАЛОЗАХИЩЕНІХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ЧИМ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВЕЛИКА БІДА, ЯКЩО НА НІЙ НАЖИВАЮТЬСЯ?

26 КВІТНЯ

1986 року жахає людей. Тож і я його не забув, подумав, треба подивитися, що написати щоб нагадати тим, хто встиг забути й заспокоїтися. Знайшов матеріал статті «ЧАЕС — «Україна»: біг на місці по-українськи і сюрпіяс по-європейському» (Михайло Уманець, Володимир Щербина «Дзеркало тижня» № 15. (743))

І від лицемірства щодо істини у цій біді вжахнувся не менше, як від самої події.

Джерело <http://www.dt.ua/3000/3320/65990/>

Автори публікації хочуть, щоб її розуміли так, наче у всіх, хто професійно зацікавлений у швидкому та якісному вирішенні проблеми ЧАЕС і об'єкта «Укриття», **дедалі більше наростає тривога, що цих проблем у досяжному майбутньому не вирішать.** І причини цього — не так у складності самих проблем, як у взаємному небажанні відповідних керівників — як із боку України, так і з боку **Європейського банку реконструкції і розвитку (ЄБРР)** — їх швидко і якісно вирішувати. Не полінувалися автори підтвердити це й справді об'єктивними фактами. Нижче я їх дещо наведу, але пропоную читачу прочитати цей матеріал повністю за вказаною адресою в Інтернет. Треба сказати, що якби серед авторів цієї статті не було причетних до вродження атомної біді, а би теж перейнявся їхніми турботами, а так не йму віри їхній широті. Бо тривога дійсно наростає, навіть іноді у професіоналів, але суть тієї тривоги нещира, а звідси й істина неповна. Отже, що навели автори за факти, без сумніву це правда. Зокрема.

1993 року Україна проводила міжнародний конкурс на найкращий проект перетворення об'єкта «Укриття» в екологічно безпечну систему. Однією з умов цього конкурсу, затверджених урядом України, була вимога завершити будівництво нового безпечного конфайменту (НБК) протягом п'яти років, тобто не пізніше 1998-го (НБК-раніше звали саркофаг). 1997 року під егідою «великої сімки» та Європейської комісії розроблено і схвалено парламентом України план SIP, у якому узгоджувався термін будівництва НБК — 2005 рік. 8 грудня 2005 року Президент України Віктор Ющенко під час перебування в Чорнобилі заявив: «...у 2010 році буде побудовано нове «Укриття». У 2010 році цей об'єкт має бути введений в експлуатацію. За

підсумками трьох міжнародних асамблей, із необхідних 1 млрд. 91 млн. дол. країни-донори погодилися виділити 930 млн. дол., і касове наповнення цього фонду становить 720 млн. дол.». 15 січня 2009 року вийшов Закон України «Про Загальнодержавну програму зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС і перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему». У цій програмі терміна «введення в експлуатацію» НБК взагалі

немає. Натомість є обтічна фраза: «...в обсягах фінансування і графіка виконання робіт (надання послуг), що передбачені контрактами міжнародного плану проведення заходів на об'єкті «Укриття». Останнє, як відомо, здійснюється під егідою ЄБРР. 16 січня 2009 року (тобто наступного дня після прийняття Закону «Про Загальнодержавну програму...») підписано угоду між урядом України та ЄБРР щодо виділення 135 млн. євро для якнайшвидшого завершення будівництва саркофага на Чорнобильській атомній електростанції. Про це заявила прем'єр-міністр України на спільній прес-конференції з президентом ЄБРР Томасом Миrowsом. За словами Т.Мірова, новий безпечний саркофаг — унікальне явище, нічого схожого ніколи не будували. Президент ЄБРР також вважає, що говорити про якісь конкретні терміни будівництва поки що неможливо: «Нам хотілося б, щоб на 2012 рік ми мали конкретні хороші результати на майданчику, оскільки вважаємо, що 2012 рік — надзвичайно важливий для України». — У наведених фактах все так, а у висновках щодо них?

Автори виділяють у словах Президента ЄБРР, розпорядника коштів Чорнобильського фонду «Укриття» (ЧФУ) та прем'єр-міністра України протиріччя у тім, що прем'єр каже: «виділено для його країни 135 млн. євро необхідні для якнайшвидшого завершення будівництва саркофага, — інший... стверджує, по суті, протилежне: «...говорити про якісь терміни будівництва НБК неможливо». Так судити несправедливо, адже у Європі є підстави не вірити Україні у цій справі, бо скільки грошей не дали, а звіту нема. І хто покараний за їх зникнення? Чому ж автори вважають, що Президент ЄБРР мав беззаперечно підтримати злодійство?

У своїм лицемірстві автори дійшли того, що критикують Президента ЄБРР й за те, що він ув'язує прискорення будівництва НБК із надзакінчення на стор. 2

КАЛІЦТВО ДУШ СТРАШНІШЕ КАЛІЦТВА ТІЛА

Редакція ВМ спільно з борцями за справедливість 16 квітня 2009 р. за вихідним №15 звернулися до міського голови м. Нетішина Смишляєву О.Є. в інтересах інваліда 1-ї групи Абрамчука Г.М. з листом такого змісту.

Шановний Олександр Євгеновичу! Стосовно прав інвалідів, в державі Україна в цілому, і в м. Нетішин зокрема, розмов багато гарних. Справи ж, бажають бути кращими. Зокрема, Григорія Абрамчука. На початку будівництва нашого міста він був головним енергетиком будівництва, після працював майстром в електроцеху на Хмельницькій діючій АЕС. При виході на пенсію став інвалідом, позбувся обох ніг повністю, тричі різали, але залишився жити. Можна сказати: людина покляла своє життя у цій місті. Ось, 30.05.08., минув рік, як начальник будинкоуправління Ю.Є. Бугаєв повідомив його, що згідно заяви від 18.04.08р. «ЖКО віднайшло можливість встановити дерев'яний поручень на перилах по сходовій клітині з 3-го по 1-й поверх. Ремонт бетонного покриття включено в план роботи на 2008р.».

Сходові клітини в цьому будинку широка, дозволяє зробити пандус і з 3-го поверху, від його квартири, тим паче нема проблем зробити пандус для з'їзду з тротуару на дорогу. Але ніхто цього не робить. ЖКО каже: без проблем, давайте гроші, а соцзахист каже: нема його заяви. Але ж заява є, і відповідати так безсовісно, безбожно і злочинно.

Невже виконавці заяви цього інваліда настільки безбожні, і впевнені, що мають гарантії від його участі, а якщо ні, то хіба не розуміють, що сталася трагедія, що у людини нема дітей, які б могли вирішити його проблеми, а дружині, пенсіонеру, вони непомітні. Чому його ще й у тюрму закрили на рік у власному домі? Коли це закінчиться?

Читач здогадався, що публікація у ВМ означає, що інвалідові без обсягу ніг й до сьогодні, щоб вийти на світ Божий глянути, приходиться скакати на руках і на «тому місці» три поверхи з сходинок на сходинок — і це так, то ж зауважу, що було до того. Вкінці березня зустрів я інваліда при отих потугах на сходах по довгій для нього дорозі з третього поверху. В той же день зустрівся із головою міста і звернувся — усно, щоб допоміг інваліду. Олександр Євгенович сказав: зверніться до Мельничука Івана Васильовича (начальник ЖКО), він це зробить без проблем. Я ще перепитав, може листа йому якого? — Ні, зробить так.

Минули вихідні, святкові дні, розмовляю з Іваном Васильовичем, так і так, треба зробити. Нема проблем, каже начальник ЖКО, заявку від пані Коваленко і робимо.

Зателефонував до Світлани Ярославівни, так величають пані Коваленко — начальника управління праці та соціального захисту населення, розповів ситуацію, й знову прошу співчуття й допомогти інваліду. Поважна пані, каже: я подивлюся по документах, після вам зателефоную. Зачекав пару днів, телефоную сам і чую: ви розумієте, це не так просто, як Вам здається, а від нього нема навіть заявки. Хто знає, може нема, а якщо треба, то яка проблема, думаю, скажу та й напише. Зустрічаюсь з Григорієм Максимовичем, кажу треба написати заявку і все буде зроблено. Так я ж рік тому писав, каже інвалід, навіть відповідь є від Бугаєва. Кажу, ти передай мені ту відповідь, на всяк випадок, бо я бачу у деякого серця нема, прийдесть й за таке поборотися. Занесла мені його дружина відповідь з ЖКО і я знову телефоную в Соцзахист. Нема кажуть начальника, а ми без неї таке не вирішимо.

Здивувався, що ж це таке — дати можливість інваліду нормально жити, без начальника не вирішують? Чи ж не для того воно створене?

Став «ловити» пані Коваленко і на другий день зустрілися у виконкомі. Та ще більше здивувався, бо з розмови зрозумів, що ця людина дуже далеко від того щоб зрозуміти біду інваліда. Купу проблем навігадувала, наче не її їх належить вирішувати. Як же вона працює на такій посаді? Знову йду до голови міста Смишляєва, кажу: що ж це таке, Олександр Євгеновичу? Чи ж у Ваших підлеглих справді серця нема? — Знаєш, довго з цим роз-

биратися, ти мені напиши і я вирішу це питання. Кажу йому, Олександр Євгенович, так переписуватися другий рік, а при цьому щоб людина, якій сьомий десяток, без ніг скакала на руках по сходах, не по-людськи певне? Ну що вдієш, як інакше не виходить, давай — каже, усе буде добре.

Написав, оце що на початку, і нема, нема відповіді, бачу вже люди добрі самі міряють ту сходову клітину, запитав, кажуть: так, хочемо допомогти Максимовичу, бо ж страшно дивитися на ті його муки. Телефоную меру — нема, кажуть в приймальні, у відпустці. До пана Мельничука знову телефоную, але й він мені знову розповів про те, що все випирається у цій проблемі у начальника управління праці та соціального захисту населення, і я каже зроблю, і будь-хто інший зробить, хто цим займається, але від неї має бути заявка і оплата. Та я вже до цієї стіни не став телефонувати. Мабуть справді легше самому зробити. Але, коли ще при розмові по телефону я заявив про це начальника ЖКО, то йому це не сподобалося. Немаєш права, каже, треба проект, дозволи... Он як! Закона згадали! А де ж він той закон для каліки другий рік вже? А якби ви, мали душі, й порушили закона та зробили давно святу справу, милість Божу? А пані Коваленко після всього, коли інвалід їй сам зателефонував, щоб хоч до бордюра пандус зробили, сказала: роствору нема...

Та вам усім не закон потрібен, плюєте ви нанього і у цій випадку, і у багатьох інших, грошей, на муках каліки, від держави вимагати треба вам. Гадаєте, що частя купите? Та за гроші щастя не купиш, а нещастя й безплатно буде вам, а не рідко то й нещастя дається за ті великі, на людській біді зароблені, гроші.

Мені дуже соромно, перед Григорієм Максимовичем, за стільки черствих до його біді людей. Звичайно знайдуться люди добрі — допоможуть, але ж ці? Здається, що вони, хоч ноги мають, та багато страшніші каліки. Чи не так? Я дивувався, що йому Хмельницька АЕС не допомогла, що управління будівництва ХАЕС не допомогло, на яких він працював і не без них ці ноги втратив певне, а як же зрозуміти, що йому не допомагають і ті, кого держава зобов'язує?

Погоджуюся, що можливо на тих підприємствах, організаціях такі бездушні керівники, яких людське горе не стосується (прийде й на них суд Божий — придивіться), але ж у них повно підлеглих, то невже нема такого, хто б заступився?

— А мали би, усі статі на захист, і давно би інвалід дякував. От скажіть, люди добрі, якби ви були Богом, що з такими бездушними роботами, як ви?

Ревний за Бога - Анатолій Войтко

ЧИМ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВЕЛИКА БІДА, ЯКЩО НА НІЙ НАЖИВАЮТЬСЯ?

закінчення, початок на стор. 1

звичайними подіями в Україні у 2012 році — Євро-2012. Про що мислять, з морального погляду, автори публікації, **невважаючи за важливе безпеку від радіаційної небезпеки мільйонів вболівальників, які збираються приїхати в Україну в епіцентр небезпеки? Лише долар, замість зінці в оці, може так затуманити зір.** По тій же причині **авторам публікації** заважає одвічний принцип «хто платить, той і замовляє музику». По-перше принцип по своїй суті правильний, бо той, хто платить, повинен відповідати за наслідки, а не закривати очі на те, що оплатив: добро — чи зло; по-друге, чому Європі, за наслідки від Чорнобиля, переживати більше за українців, які вмирають, заявляючи, що радіація їх не подолає і вона їм не заважає? Чи може ви вже передумали? — Мабуть, нажал, ще не дійшло.

Автори, заявляючи: «Дедалі більше загострюється питання обмеженості терміну безпечної експлуатації НБК», не ставлять питання вивчення величини небезпеки наслідків Чорнобиля суспільству, а навпаки, піклуються щоб їхні проблеми відділити від цієї явно важливішої. — Чому?

Найнебезпечнішим видається **авторам тієї публікації** «абсолютний безлад у питанні завершення будівництва НБК. Таку ж саму до болю **(кажуть автори публікації)** знайому картину ми спостерігаємо і з будівництвом інших ключових об'єктів інфраструктури зняття ЧАЕС з експлуатації, що також передбачені Меморандумом про закриття ЧАЕС. Ідеться про схвищені відпрацьованого ядерного палива (СВЯП-2), про завод із переробки рідких радіоактивних відходів (ЗПРРВ), про промисловий комплекс із поводження з твердими радіоактивними відходами (ПКПТРВ). ...У Загальнодержавній програмі-2009 конкретні терміни введення в експлуатацію цих об'єктів узагалі не передбачаються.»

Хто бачить справжню ціль статі у «Дзеркало тижня», того не здивує, що грамотні мужи таке ставлення керівництва України і ЄБРР до проблеми ЧАЕС — «Укриття» називають «знущенням зі здорового глузду». Для того щоб глузд десь з'явився, треба щоб такі

грамотні пояснили усю загрозу винищення людства, починаючи з загрози Україні, ядерним монстром. А цього ж нема, то чому дивуються автори, що: «Зникла та особлива увага, з якою громадська думка як України, так і світу колись ставилася до вирішення цієї проблеми. ... Складається стійке враження, що сучасне суспільство поступово схиляється до думки про раціональність передачі вирішення проблеми ЧАЕС — «Укриття» на плечі майбутніх поколінь». Отже й авторів — фахівців хвилює інше (косметика, а не хірургія прогресуючої злоякісної пухлини), то чому переживати, тривожитися нефахівцям? У них що, дітей більше, чи вони їм дорожчі? Проте, читаймо далі.

«Все сказане **(кажуть автори тієї публікації)** цілком стосується й «Загальнодержавної програми зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС і перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему». До того ж її розробляли понад 10 років (приблизно по півтори сторінки на рік), і на це було витрачено мільйони бюджетних грошей (понад 100 тис. грн. за сторінку).»

Проблема у вас, — панове автори! Бо ви грамотні, але не чесно, по відношенню до свого народу і суспільства взагалі, відділилися, і це видно, бо кажете, що причина всьому цьому у: **різкому ослабленні зовнішньої напруженості самої проблеми ЧАЕС — «Укриття».** Що ж ви хочете, якщо ви внутрішні, а ми українці, із усім світом — зовнішні? Тягнути одяло на себе, забуваєте про безпеку загинути й під ним. Комусь треба заявити, що ці кошти, що вирішують лише ці проблеми, загрозу гібелі від наслідків не знімають, а ви цього не робите. То ж, і з вашої милості, і вам подібних, є такі факти:

— «велика сімка (вісімка)» практично перестала займатися проблемою ЧАЕС — «Укриття»;

— ООН у 2007 році прийняла резолюцію про завершення після 2016 року активної фази своєї діяльності з чорнобильської проблематики;

— громадськість - противники мирного атому, дедалі менше звертаються до проблематики ЧАЕС — «Укриття»;

— майже повна втрата інте-

ресу засобів масової інформації в Україні до проблематики ЧАЕС — «Укриття».

У вас, як ми бачимо, переважає турбота про гроші, а ми все більше хворіємо, вмираємо. Скажете: то що, грошей не треба? — Треба! Але вперед скажіть нам про те, що ви нам дали Чорнобильською катастрофою, яке лихо нас чекає? Після, яка гарантія, що саме ви це лихо поборете? А головне, переконайте своїх українців вмираючих, що це через мирний атом вони хворіють та мруть і тоді вони зовольють і почують, а ви отримуєте гроші. — Не підходить вам так. Поки ви живі, не вистачить вам совісті визнати, що нам — людству, подарували. А було б справедливо. Та вам в героях хочеться ходити. Але запитайте своїх колег, що вже перед смертю від цієї біди, яке то героїство?

Визнаю слушним: «*Слід звернути увагу на ще одну велику ваду політики України стосовно проблеми ЧАЕС — «Укриття». Річ у тому, що в багатьох відповідальних працівників в Україні, а на ЧАЕС — майже поголовно склалося переконання: оскільки Захід «нав'язав» Україні закриття ЧАЕС, то саме він (конкретно — ЄБРР) повинен побудувати під ключ і передати Україні всі об'єкти, перелічені в Меморандумі про закриття ЧАЕС. Тим часом ЄБРР, навпаки, вважає, що його завдання полягає тільки в розпорядженні коштів на ЧФУ і Рахунком ядерної безпеки. Тобто стежити за тим, щоб ці кошти використовувалися за призначенням і ефективно, а вся організаційна й технологічна діяльність з вирішення проблеми ЧАЕС — «Укриття» має здійснюватися Україною, але за західними стандартами.*»

Та на відміну від авторів я вважаю, що достойно вийти з цього штучного (тобто свідомо створеного корупційного) глухого кута, неможливо, саме тому, що є сили в Україні, які зніхалися з подібними собі у Європі, і все робитимуть для того щоб ця проблема поглиблювалася, бо вони на ній нечесно наживаються, а та сила (громадськість і ЗМІ, про яку й ви так згадуєте), яка могла би з успі-

хом їй протистояти, приспана вами. Чого я так вважаю?

Ставлячи питання: «Чи є вихід з усієї цієї плутанини, в яку наразі загнано проблему ЧАЕС — «Укриття»?» Автори відповідають, що «полягає він передусім у побудові в Україні професійно-патріотичної вертикалі управління процесом вирішення проблеми ЧАЕС — «Укриття» як самостійного завдання загальнодержавного і світового значення, яке не пов'язане безпосередньо з діяльністю із захисту населення від наслідків Чорнобильської аварії.» Як ви гадаєте, — чому так? Чому автори проти вирішення проблеми саркофага і ЧАЕС через пов'язання її безпосередньо з діяльністю із захисту населення від наслідків Чорнобильської аварії? У чому, таке пов'язання, стало їм на перешкоді? На це питання автори не дають відповіді не випадково! Бо це можна пояснити, лише тим, про що я вже сказав: присутність у вирішенні проблем Чорнобиля ширшої у прагненні безпеки людству громадськості, дійсно є перешкодою усім нечесним у фінансуванні їхньої частини у проблемі фінансування загалом. А з іншого боку, пов'язання, заважає атомникам продовжувати вводити в блуд населення про «ядерну безпеку». Адже треба доказувати про ядерну безпеку, щоб отримати кошти на будівництво нових ядерних блоків. А це вже буде смішно — і не входить в плани атомників.

Може хто сумнівається у такому висновку, то читайте далі тих самих авторів і зрозумієте справжнє ставлення атомників до проблем безпеки. «Єдина справді складна науково-технічна проблема, яка є наразі в діяльності з вирішення проблеми ЧАЕС — «Укриття», — виділення з об'єкта «Укриття» паливомісних мас. Але саме нею ніхто на цей час серйозно не займається. Інші види діяльності щодо об'єкта «Укриття» цілком укладаються в нагромадження на цей час досвід атомної енергетики, атомної промисловості, цивільного будівництва й радіаційного захисту (в останньому випадку без урахування завдання за-

безпечення ядерної безпеки, що, з огляду на об'єкт «Укриття», безперечно, потребує суто індивідуального підходу). А такі роботи, як будівництво і введення в експлуатацію СВЯП-2, ЗПРРВ, ПКПТРВ, для фахівця — елементарні, і їх провал на ЧАЕС обумовлений виключно недостатнім професіоналізмом керівництва підприємства.»

Тобто, проблемою більшою ніхто не займається, а скажіть, якщо й зробити менші, то який толк? Звичайно, що кашкет голови від сонця захистить, а — від радіації?

Запитайте в школяра: що спиняє радіацію? І відповідь отримаєте правильну: — Ніщо! Цю відповідь жоден професор не спростував ще, але й жоден вичерпно не сказав нам, що вона з нами зробила, і робить, і що ще зробить. Чому? А тому, що в МАГАТЕ, зокрема і в атомного монстра взагалі, грошей багато на врегулювання психічної обстановки в зонах потенційного впливу ядерних об'єктів. А в зону впливу їхніх коштів попадаються і професори безсовісні.

Закінчення публікації слушне: «Рівень небезпеки «Укриття» вже наближається до критичної точки! Ми повинні раз і назавжди визначитися: проблема «ЧАЕС — «Укриття» — це ядерний монстр, що смертельно загрожує Україні, чи це ясла, з яких годуються чиновники?! Тим паче що, судячи з «успіхів» у виконанні Меморандуму про закриття ЧАЕС, для себе ЄБРР уже давно в цьому питанні визначився!» щодо конкретної проблеми, і щодо визнання — монстром, цього ядерного об'єкта, але мене дуже тривожить те, що автори у цій публікації зробили все можливе, щоб люди не бачили усього ядерного монстра, який постійно росте від діючих ядерних блоків, поповнюючи радіоактивними елементами, давно переповнені ними навколишні середовища і наші нутрощі. Люди ж, куплені й обдурені, здатні й нутрощі, й життя продати, аби монстра посмокати. Смакнеться всі! Бо отруту схокнете собі і прийдешнім поколінням. Будьте милосерді вперед самі. Покайтеся й просіть, то Бог помилує.

Григорій Цвяк

ГРОМАДСЬКІСТЬ ЗМУСИЛА ПРОКУРОРА

У п'ятому номері нашої газети за 1-15 березня в статті «Прокурор бабунь не захищає» ми писали про бездіяльність прокуратури і слідчих органів у справі повернення заробітної плати і надбавок до пенсії громадянкам Павленко Н.М., Було Н.П. (прізвища змінено з етичних міркувань). Наразі можемо повідомити про позитивні зрушення.

Ось як це відбулося. Дев'ятого березня цього року прокурор м. Нетішин В. Гончарук вкотре листом повідомив громадянкам Було Н.П., Павленко Н.М., а також голову ради ЗБЗС Войтка А.Г. про те, що «прокуратурою міста готувались позовні заяви в інтересах Павленко Н.М. та Було Н.П. до ВАТ «Атомремонт» про стягнення заборгованості із заробітної плати... Суд не мав можливості прийняти рішення в зв'язку з відсутністю за юридичною адресою відповідача. З інформації начальника ДПП у Святошинському районі м. Києва від 28.01.09 ВАТ «Атомремонт» має стан 10 (запит на встановлення місцезнаходження). Враховую-

чи, що судом прийняті рішення за вказаними позовами, підстав для повторного звернення до суду не вбачається.» Тобто, порожні щодо закону, відмовки суду про те, що наче неможливо знайти відповідача цілком влаштовували нетішинського прокурора.

Але терпіти бездіяльність щодо справ бідолашних пенсіонерок борці за справедливості не збирались, тому відразу відіслали скаргу в інтересах членів з'єднання до Генерального прокурора України, прокурора Хмельницької області, прокурора міста Нетішин з таким змістом:

«Прокурору міста Нетішин Гончаруку В.В. 20.02.09р. вручена заява-скарга, якою ми просили поновити захист інтересів немічних, юридично неграмотних пенсіонерів Було Наталії Павлівни та Павленко Ніни Митрофанівни в справах за позовом прокурора м. Нетішин в їхніх інтересах до ВАТ «Атомремонт» про стягнення заборгованості по заробітній платі. Отримали відмову захистити немічним пенсіонерам ними чес-

но зароблених, спасительних за цих умов, боргу по зарплаті і хоч якоюсь добавкою до пенсії.

Цікаво нам, якби прокурору не заплатити зо два роки і відібрати 1 гривню від пенсії, він би теж так захищав свої інтереси?

За таких обставин бездіяльності прокуратури, змушені будемо справді звернутися до суду, як нам у відповідях часто стали про це нагадувати прокурори, але позиватимемо обласну прокуратуру, яка повинна забезпечити діяльність прокуратур міст та районів, щоб гласно аналізувати у суді і дати на суд читача та в Інтернет закон та посадові інструкції державних службовців прокуратури, чи справді вона така немічна і чи треба нам такої прокуратури, коли вона, навіть двох бабунь захистити не може.

Як це так, що їх дві їдуть до Києва і знаходять трудові книжки, а прокуратура не може знайти тих, хто ці трудові книжки викинув? Чому грабжники бабунь не ув'язнені? Коли у прокурорів совість появиться? Чи ж у Вас матерів не було?

Вимагаємо негайно зупинити беззаконня.»

На цю скаргу генпрокуратура наказала прокуратурі області перевірити вказані у скарзі доводи борців за справедливості. Але впевнений у своєму беззаконні нетішинський прокурор першого квітня відписав листом, зміст якого слово в слово повторюється як у листі від дев'ятого березня. Напевно таким чином прокурор вирішив пожартувати у день гумору. Проте бабуням зовсім не до сміху, якщо зауважити, що справа розглядається у різних інстанціях вже три роки, рахуються вони працюючими, бо в трудових нема ні підпису ні печатки про звільнення, а тому не можуть належно оформити пенсії і добавок.

Таке дійство давно у ЗМІ і в народі назвали гра у футбол, у цій гравці — прокурори різних рівнів та інші високопосадовці, а м'яч — змучена душа звичайної простої людини, яка навіть свої власні чесно зароблені гроші не може забрати у шахраїв.

Оскільки у трудових книжках запису про звільнення чи про переведення нема, бідні жінки не можуть отримати навіть мізерної надбавки до пенсії у сім гривень п'ятдесят копійок. Можливо, для прокурора це не гроші, а для немічної пенсіонерки за ці гроші можна купити бодай два буханці хліба.

Тому, З'єднання борців не залишило напруження своїх членів і відіслали повторно скаргу до генерального прокурора і прокурора Хмельницької області з таким змістом:

«Прокурору міста Нетішин Гончаруку В.В. 16.03.09р. вручена скарга за № 05, якою ми оскаржили Вам його бездіяльність. Результатом цієї скарги в 3 адреси є заява прокурора № 002-07 від 01.04.09р., що немічні громадянки, Було Наталія Павлівна та Павленко Ніна Митрофанівна, чесно зароблених, спасительних за умов кризи, боргу по зарплаті і хоч якоюсь добавкою до пенсії, не отримують.

Просимо і вимагаємо особисто прокурора області та генерального прокурора оцінити

Одним з важливих механізмів, необхідною передумовою участі громадськості у формуванні і реалізації державної політики, її впливу на всіх етапах прийняття рішень органами влади є забезпечення прозорості і відкритості органів влади, доступу до повної, об'єктивної, достовірної інформації, якою вони володіють (публічної інформації). Від якості інформування громадськості про діяльність її органів залежить ефективність діяльності публічної адміністрації в демократичній державі. Отже, інформація — це кісень демократії, а прозорість і відкритість влади є невід'ємною ознакою належного врядування. Лише обізнане суспільство може здійснити контроль за діяльністю влади, щоб примусити її служити громадським інтересам. І навпаки, погана влада потребує таємності, щоб поховати власну неефективність, марнотратство і корупцію. Тому відкритість влади, оприлюднення інформації про те, що саме і як вона засекречує, є завжди актуальним політичним питанням, лакмусовим папірцем, що свідчить про її реальні наміри і плани.

Право на доступ до інформації гарантується наступними основними міжнародними документами: Загальна декларація прав людини (ст. 19), Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (стаття 10), Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (статті 18, 19), Рекомендація Ради Європи № Р (81) 19 про доступ до інформації, що перебуває в розпорядженні державних органів, Рекомендація Ради Європи № Р (2002) про доступ до офіційних документів тощо.

Визначальною є стаття 19 Міжнародного Пакту про громадянські та політичні права, яка ґрунтується на 9 принципах-критеріях, спеціально розроблених Міжнародною організацією «Артикль 19. Всесвітня кампанія за свободу слова», відповідно до яких можна визначити, чи національне законодавство відповідає держави передбачає і забезпечує реалізацію права на доступ до публічної інформації. До таких принципів відносяться: **принцип максимального розкриття; обов'язок оприлюднювати; стимулювання відкритості уряду; обмежена сфера винятків; спрощена процедура доступу до інформації.**

ВІДРОБЛЯТИ СВІЙ ХЛІБ

юридично розгляд скарги прокурором м. Нетішин. Та дати відповідь, яку ми опублікуємо, на запитання, чи законно прокурору залишити незахищеним право громадян на чесно зароблені зарплати і пенсії?»

Ця чергова письмова скарга не є показником того, що ми ніяк не можемо вплинути на роботу владних структур, навпаки, це дієвий і потужний інструмент. Бюрократ розуміє і керується тільки «паперами» — то треба йому їх дати. Ніколи не можна опускати рук. Нам вдасться пробити кам'яну стіну бездіяльності, бюрократії і корупції, яка стоїть між владою і малозахищеними громадянами. Наполеглива, виснажлива психічно і фізично праця борців за справедливість дає свої результати.

21 квітня на адресу ГО «З'єднання борців «За справедливість» надійшов лист від обласної прокуратури. У ньому зазначається: «Прокуратурою області розглянуто звернення Голови ради ГО ЗБЗС, голови редакційної ради газети ВМ Войтка А. щодо представництва прокуратурою інте-

ЩО ТАЄМНОГО У ШАФАХ ВЛАДИ ?

Якщо проаналізувати усі ці принципи, дійдемо висновку, що жоден з них належним чином у нашій державі не дотримується. Це пояснюється і недосконалістю національного правового регулювання цієї сфери, але більше грубим порушенням чи невиконанням чинних правових норм, ігноруванням міжнародного законодавства представниками органів публічної адміністрації. Один із засобів здійснення корупційних дій — приховування інформації за рахунок використання незаконних грифів обмеження доступу до рішень, які приймаються державними органами (Укази і розпорядження Президента, постанови, інструкції, накази Кабінету міністрів, інших органів виконавчої влади тощо) грифами «опублікуванню не підлягає», «не для друку», «для службового користування». Документи з такими грифами мають тільки номер і дату прийняття, навіть їх назви були невідомі. Ці грифи є самочинними й незаконними. **Закононими можна визнати тільки такі грифи секретності, як: «особливої таємності», «цілком таємно», «таємно», які відповідають встановленому ступеню секретності згідно із Законом «Про державну таємницю».**

Втім, навіть якщо на документи ставляться грифи: «опублікуванню не підлягає», «не для друку» тощо, то мають існувати відповідні процедури надання та зняття (відкликання) цих грифів, визначитися підстави для таких дій. Вочевидь потрібним є також регламент організації доступу до подібних документів. Однак здійснений Харківською правозахисною групою пошук відповідних нормативних актів не був успішним. Виявилось, що **офіційно зареєстрованих Міністерством юстиції нормативних актів щодо порядку роботи з документами, які мають грифи «опублікуванню не підлягають» або «не для друку» взагалі не існує.**

Що ж до порядку роботи з документами, які мають гриф «для службового користування» (далі ДСК), то він схвалений Кабінетом міністрів України у Постанові № 1893 від 27 листопада 1998 р. «Про затвердження Інструкції про порядок обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави». Певно за іронією долі ця постанова була надрукована в «Урядовому кур'єрі» 10 грудня, в день 50-ліття прийняття Загальної декларації прав людини. Тобто, **гриф обмеження доступу ДСК неза-**

конний, бо у статті 34 Конституції вказано, що обмеження свободи інформації має бути встановлено законом, а не інструкцією.

Взагалі, якщо застосування таких грифів не врегульовано на рівні закону, то це для нормальної демократії цілком нормально, оскільки **відповідно до міжнародних стандартів прозорості влади презюмується, що будь-яка інформація, що знаходиться у володінні органів влади, вважається відкритою, якщо інше не встановлено законом.** Таке положення знайшло своє відображення і у чинному Законі України «Про інформацію» від 2.10.1992р., який визначає, що обмеження доступу до інформації може здійснюватися тільки **відповідно до закону.**

Але у нас незаконна інструкція, надає органам влади можливість присвоювати гриф «ДСК» практично кожному документу, обмеживши в такий спосіб доступ до інформації, що міститься у цьому документі. На сьогоднішній день виконавча влада має повноваження ховати від українських громадян будь-яку інформацію про свою діяльність. Чиновники можуть «ховати скелети в шафах», на власний розсуд присвоюючи будь-якому папірцеві гриф «Для службового користування».

Від редакції (За додатковою інформацією звертайтеся: zakharove@gmail.com, 8 057 700 67 71).

Завдяки Громадській кампанії, організованій Харківською правозахисною групою (ХПГ) і Альянсом «Майдан», спрямованої проти незаконної практики засекречування, мала успіх: **Міністерство юстиції визнало її незаконною і заборонило використовувати грифи обмеження доступу «опублікуванню не підлягає» та «не для друку».** У березні 2008 року уряд прийняв рішення про зняття незаконної позначки «не для друку» з 1410 актів, виданих протягом 1991-2005 рр. Міністерство юстиції розсекретило 1015 документів з них, а решті надало гриф ДСК.

ХПГ виявлені засекречення розділила на чотири групи: корупційні дії; різноманітні пільги та преференції для вищих посадових осіб; кулуарні політичні домовленості; перспективні плани розвитку різних галузей економіки чи інші документи, які стосуються державних інвестицій. Запитання очевидне і просте - якщо в тих актах нема нічого незаконного, то нащо їх приховувати?

Ось назви лише деяких документів: Про пенсійне забезпечення окремих категорій посадових осіб; Про перерахунок пенсії колишнім заступникам керівників центральних органів виконавчої влади; Про передачу автомобілів; Про умови оплати праці вищих посадових осіб України та членів Кабінету Міністрів України; Про вдосконалення умов праці працівників закордонних дипломатичних установ України; Про реєстрацію автомобіля марки BMW-730; Про митне оформлення та державну реєстрацію транспортних засобів; Про відрядження генерала внутрішньої служби Кравченка Ю.Ф. до Міжрегіональної академії управління персоналом; Деякі питання оплати праці суддів; Деякі питання оплати праці прокурорів і слідчих органів прокуратури; Про передачу Державному управлінню справами повноважень з управління пакетом акцій ВАТ «Готель «Дніпро»; Про передачу конфіскованих за рішенням суду транспортних засобів; Про передачу об'єктів оздоровчого призначення;

А Секретаріат Президента відмовився розкрити хоча б назви нормативних актів з грифом «опублікуванню не підлягає», ухвалених до 2005 року (35 з 44 актів Президента України з грифом «опублікуванню не підлягає», ухвалених 2005 року, були розсекречені, решті наданий гриф ДСК). Тому, на думку ХПГ і нашу, одним із завдань громадськості у сфері боротьби з корупцією є - примусити Секретаріат Президента розкрити документи, для яких застосовувався цей гриф.

Не хоче розкривати свої акти з незаконними грифами і Верховна Рада України. Саме її актами затверджувалися державні програмні документи, які визначають страте-

Підписане це беззаконня експрем'єром Валерієм Пустошойтенком. Основні зміни до цього документу, що не менше дають можливість державним структурам приховувати інформацію, внесені постановою Кабміну №1547 від 17 листопада 2004 року. Це якраз між першим і другим турами виборів Президента, в кріслі прем'єра досиджував останні дні Віктор Янукович (але й наступні прем'єри постанову не відмінили). Своім підписом Віктор Янукович дав органам виконавчої влади такі повноваження, про які вони не могли і мріяти. Право складати конфіденційні списки надане так званим експертним комісіям при відомствах, в склад яких включаються і співробітники режимно-секретних відділів. Таке ж право отримали і державні підприємства. Монопольне право знімати гриф «ДСК» і ознайомлювати з цими документами журналістів було віддане керівникам міністерств та відомств. А фінальним акордом, що роз-

гтю розвитку паливно-енергетичного комплексу України, але зміст деяких з них так і залишився невідомим. У той час, коли ці питання викликають дедалі жвавіший інтерес громадськості, є темою численних резонансних публікацій у ЗМІ та передвиборчої політичної полеміки, держава досі не створила механізмів достатньої відкритості та громадської участі у розробленні базових стратегічних рішень з розвитку паливно-енергетичного комплексу та забезпечення енергетичної безпеки України.

Уряд відмовляється повідомити назви актів з грифом ДСК, виданих, починаючи з 2005 року, що унеможливує належний громадський контроль. В сукупності з відсутністю Зводу відомостей, що становлять конфіденційну інформацію, яка є власністю держави, це призводить до непередбачуваності у відповіді на питання: чи належать певні відомості до інформації з обмеженим доступом. А це вже означає фактичну наявність цензури: журналісти будуть сунуватися, чи не отримують вони за оприлюднення якихось відомостей відповідне покарання, передбачене законом. Тому було вирішено спробувати отримати переліки відомостей, для яких застосовується гриф ДСК, складені у відповідності з Інструкцією №1893. З цією метою було надіслано інформаційні запити про надання переліків відомостей, віднесених до конфіденційної інформації. В результаті 69 органів влади надали складені ними переліки, 14 - відмовилися. Це Кабінет міністрів України, Держкомтелебачення, Генеральна прокуратура, Міністерство охорони здоров'я, Державна податкова адміністрація, Рахункова палата, Міністерство аграрної політики, Міністерство транспорту, Міністерство палива та енергетики, Держспоживстандарт, Національне космічне агентство, Національний банк, Державне управління справами (останнє також відмовило у наданні повного і актуального тексту Положення «Про державне управління справами», затвердженого указом Президента Л.Кучми з незаконним грифом «опублікуванню не підлягає», - з цього приводу подано відповідний інформаційний запит про на-

в'язав руки чиновникам, стало доповнення №13 до постанови. Згідно йому, інформацію, яку дозволено зробити секретною, можуть стати будь-які дані, що готувались з використанням коштів з держбюджету. Ясно, що цим критерієм відповідає все, чим займається виконавча влада, бо навіть оператор комп'ютерного набору, інакше кажучи машиністка, яка друкує той чи інший документ, отримує гроші за рахунок бюджету.

І тут поганим прикладом може слугувати діяльність Кабінету Міністрів України у 2007 році (до вересня), який за цей період видав близько 40 актів (з них 23 — Постанови і Розпорядження Кабінету Міністрів) з грифом «для службового користування». Це якраз свідчить про тінюву політику українського уряду.

**Сергій Полоневич
Студент-дипломник
Університету
«Острозька Академія»
Використано матеріли
журналу «Екологія Право
Людина» № 1-2 2009р**

дання вказаного Положення). Водночас слід зауважити, що переліки конфіденційної інформації, які діють в Генеральній прокуратурі, Міністерстві палива та енергетики та Міністерстві аграрної політики доступні в комп'ютерній правовій системі «Ліга: Закон».

Навіть побіжний огляд отриманих матеріалів дає підстави для таких висновків: а) єдиний державний підхід до питання оприлюднення чи неоприлюднення переліків конфіденційної інформації відсутній; б) координація щодо питання, до якої інформації необхідно обмежити доступ, відсутня - так, кількість позицій в переліках, складених обласними державними адміністраціями коливається від 18 (Івано-Франківська, Київська ОДА) до 136 (Кіровоградська ОДА); в) деякі випадки обмеження доступу до інформації є вочевидь незаконними, як, наприклад, внесення до переліку відомостей стосовно порушення Закону «Про інформацію» (Донецька ОДА), можливість голів ОДА волюнтаристські відносити до категорії «ДСК» інформацію за межами затвердженого переліку (Тернопільська ОДА, Чернігівська ОДА), тощо.

До всіх 14 «відмовників» подано відповідні позови до Окружного адміністративного суду м. Києва. Позови щодо захисту права на інформацію подано також до Верховної Ради України (не надання інформації на запит про суми, виділені на т.зв. «оздоровлення депутатів»), до Секретаріату Президента України (не надання текстів указів та інших актів, виданих Президентами України до 2005 року з незаконним грифом «опублікуванню не підлягає»), до Кабінету Міністрів України (неповідомлення назв актів під грифом «ДСК», виданих урядом з 2005 року).

ХПГ розробила також законопроект про зміни та доповнення до Закону «Про інформацію», який унеможливує названі порушення свободи інформації.

Ця робота виконана ними в рамках проекту «Сприяння активній участі громадян у протидії корупції в Україні «Гідна Україна».

Для того, щоб мати державу, відповідальну перед людиною за свою діяльність щодо утвердження і забезпечення Конституційних прав і свобод людини*: верховенства права; захисту прав усіх суб'єктів власності; зобов'язання державних службовців діяти лише на підставі і в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; не відчужуваності і непорушності прав і свобод людини; гарантії Конституційних прав і свобод; рівності перед законом; захищати життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань; на повагу гідності; на свободу та особисту недоторканість; на свободу об'єднання для захисту прав і свобод інших громадян; володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, не бути протиправно позбавленим права власності; на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом і обмеження цього права для депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування; на працю, можливість заробляти собі на життя вільно обраною працею; на соціальний захист; на житло; на достатній життєвий рівень; на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування; на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди; оскарження в суді рішень, дій і бездіяльності органів та посадовців органів влади, представників яких вони є; будь-якими не забороненими законами засобами захищати свої права і свободи від порушень

РЯТУЙМОСЯ, БО ПАРТІЇ НАС ВГРОБЛЯТЬ

і протиправних посягань; відшкодування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади; знати свої права і обов'язки; вільно обрати захисника своїх прав; не обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина; дотримання кожним обов'язку неухильно додержуватися КУ та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей; визначення виключно законами України прав і свобод людини і громадянина, гарантії тих прав і свобод, основних обов'язків громадянина, засад цивільно-правової відповідальності, діянь, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальності за них; на правосуддя здійснюване на засадах: законності, рівності перед законом тощо

— необхідно, щоб єдине джерело влади в Україні — народ, здійснював владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування!

Усе, вище зазначене, благо, дароване нам Богом, — вже записане у нашій Конституції. Чому ж його немає? Бо ми не забрали ще владу у тих, хто ці блага вважає не нашими, а своїми. І поки ще не ми, а вони: і джерело влади, і народ, і блага так ще: їхні і їм, а ми — ніхто.

Ми, справді народ, що визначився таким на майдані, рано дозволили політикам творити владу. Вони, спроможні, розумні й мудрі наші, вияви-

лися ще не стійкими проти спокуси швидко нажитися. Вони, іноді забираючи, від хапуг колишніх, уже створені чи створюючи блага (власний бізнес) нашими руками, віддали належну нам, за наш труд, частку благ не нам, а політикам. З розрахунку, що ті, прийшовши до влади, їхньому бізнесу дадуть зелену вулицю, і блага їм тектимуть рікою. Та вийшло справедливо, по-Божому. Відвернувся бізнес від народу, а Бог від бізнесу. І жадібні, не народні, політики зачали бізнес!

На часі запитання: чи вистачить тепер глузду у бізнесу розвернутися до такої політики задом, до народу передом, тобто — до Бога лицем? Бізнесмени, до яких дійшло, кажуть: "Якби партія не прийшла сьогодні до влади, вона однаково робитиме те, чого від неї вимагає суспільство, а суспільство сьогодні нічого не вимагає — тільки стогне, і це показник того, що воно надзвичайно погано самоорганізоване" (УНЦПД, 2009, Дмитро Ляпін). Там саме, ті ж бізнесмени кажуть: "До влади прийшли бізнесмени не як представники громадських організацій і виразники ідей бізнес-товариств, а як грошові мішки, які просто купили собі місце, щоб забезпечити свій бізнес" і ще: "В жодній з партійних програм серйозного, нормального розділу, який би дійсно виражав інтереси бізнесу, ми не бачили..."

Отже, дійшло, а якщо дійшло, то що далі? Верхи не хочуть — низи не можуть? — Неправда! Можемо! Бо до народу теж вже дійшло, а народ і бізнес чесний, це і є суспільство, і якщо все всі розуміють,

то певно настав час самоорганізуватися на добре, створити ту політику, яка розверне течію благ від бізнесменів - олігархів, до народу, який ці блага створює. Тому, очевидно, що чесним бізнесменам, зацікавленим у зміні політики для можливості чесного розвивати свій бізнес, треба допомогти фінансово справжнім (тим, що не служать сьогодні жодній політичній силі, а народу) активістам громадськості від народу, — організуватися, щоб Конституційним шляхом змінити систему влади, забрати в політиків-олігархів та віддати справді народу. **Чим справжні громадські організації (групи, і окремі активісти), що щиро борються (часто без підтримки і при великих перешкодах) за покращення життя в Україні, вигідні чесному бізнесу? 1. Розуміють необхідність співробітництва з бізнес-асоціаціями як з представниками середнього класу, який може забезпечити демократію в країні. 2. Менше хочуть. 3. Більше дадуть.**

Тому, перше, що пропонується чесному бізнесу: ми, організовуючись між собою, допомагаємо організуватися й чесним бізнесменам у громадській структурі із справді чесними намірами, а чесні бізнесмени допоможуть фінансово, організувати народне лобі (через нижче наведені та інші взаємовигідні зміни Конституції України) ідеї зміни світогляду українця, щоб він повірив — що влада народна, на якій і почнеться самоорганізація.

ДВА НИЩІВНІ УДАРИ ПО БЕЗЗАКОННО

І КОРУПЦІЇ ВРОДЯТЬ ЧЕСНУ ВЛАДУ!

Перший удар — по беззаконно. У Конституції України повинно бути записано:

"Якщо два рішення будь-якого посадовця скасовані, з тих що він прийняв за півтора року, він не вправі займатися діяльністю у цій і спорідненій галузях".

Сьогодні багато рішень незаконних, частина з них скасовується, але відповідальності нема. Гарантія позбутися посади без суду й слідства (бо це би чиновника рятувало, бо суд і слідство корумповані), автоматично за другим скасованим рішенням, гарантує, що усі рішення відповідатимуть законам, у тім числі і ті, які гарантують їх діяльність.

Другий удар — по корупції. У Конституції України повинно бути записано:

"Кожен керівник (чи то обраний, чи то призначений) не вправі займати керівну посаду більш ніколи, якщо за два роки керування не покращив (за основними показниками) життя тих, хто його вибирав чи підлеглих. Ця вимога діє і тоді, коли й покращив життя виборців чи підлеглих, але при цьому шкодив суспільству".

Таким чином, хто хоче нами керувати більш двох років, не спокуситься на хабар, не послухає телефонного права, бо думатиме, як покращити наш добробут.

* Конституція України, ст.ст.: 3,8,13,19,21-22,24,27-29,36,41-43,46-50,55-57,59,64,68,92,129

Анатолій Войтко
"З'єднання борців
"За справедливість""

"ПРОФФСПІЛКИ" 1-го ТРАВНЯ 2009

Як тоді, обдурені кричали за єднання, Й тепер не менше, про що не знають, верещать. Навкруг українця ще більше вимирання, Й ніхто не думає зупинити нас вимирати.

Нас, українців, не роз'єдналих ніколи, Єднають ті ж, що гроблять, щоб знову управлять; Що не захистять від гробу й бід ніколи, Лиш будуть й далі, вже здерту шкуру, обдирать.

Й з рожевих стали голубі — профспілки, вбулись. Пруть нас у всі дірки, й кляпа в рот — не обзвись! Вже душа тріщить, стогне й виє вже від болю, А серце українця — проситься на волю.

Поки навколо вирує життя ще море, О двоногіє людини! Досить, верещать. Згляньтесь на своїх ближніх й їхнє горе, Ви ж, ще люди — не дайте українцям вимирати.

О Боже! Милостивий Господи, де Ти є? Хай не буде крикунам в Україні місяця! Справедливістю розбий невігластво й моє, Й трудар — добра творець, насититься по вінця!

Де ж справжні профспілки? — Від біді захисники, Щоб грудьми стали за вбогу людину праці, Й, за добрих, всього себе віддали залюбки! — Так єдняйте нас, справді наші обранці!

Зупинися в злі своїм, ідоле безбожний, На невігластво — наше горе, зглянься Боже: Дай Ангола, щоб нищить крикунів спроможний! Єднання праведних у Тобі, нам допоможе!

Анатолій Войтко

ОДНОГО ХАБАРНИКА ЗАСУДИЛИ, А СКІЛЬКОХ СУДИТИ ТРЕБА?

Хмельницький міжрайонний суд 27-30.04.09 засудив колишнього главу Красилівської райдержадміністрації Хмельницької області Юрія Смаровоза до 8 років позбавлення волі за отримання 100000 гривень хабара, за зловживання владою та службовим становищем. За даними прес-служби МВС, Смаровоза затримано у червні 2008 року під час їх отримання від 2-х мешканців Красилова. Він вимагав та отримав хабар за сприяння у придбанні ними за заниженою ціною комплексу філії обласної фармакологічної фірми. У тому самому місяці прокуратура області порушила кримінальну справу за статтями 368 (отримання хабара) та 364 (зловживання владою та службовим становищем) Кримінального кодексу. Цікаво, що ще у травні 2008 року Президент звільнив Смаровоза з посади голови Красилівської райадміністрації Хмельницької області.

В квітні ткож стало відомо, що Президент відсторонив від посади голову Балтської районної державної адміністрації Одеської області Михайла Усатенка, якого затримали 13 березня під час отримання хабара на суму 100 тисяч гривень. 13 квітня Президент відсторонив від посади заарештованого за підозрою у хабарництві голову Барішівської райдержадміністрації Київської області. Цього екс-чиновника підозрюють в отриманні 500 тисяч гривень хабара.

За матеріалами: Українські новини <http://ua.korrespondent.net/ukraine/822439>

Від редакції. Все ж, бандитів садять в тюрми, але чи сяде, не відомо, бо ж апеляція й касація ще є. Може це замовлення? Адже з матеріалу видно, або заднім числом Президент звільняв хабарника у своїм апараті, або ж наперед знав, що його на хабарі братимуть. Такими підходами хабарництва, в існуючих його масштабах, не знищити. Було би доречно, притягнути до відповідальності, або хоч перевірити тих, хто клопотав про призначення цього посадовця, чи не тому він його пропонував, щоб мати хабарі безпечно. Тоді би ця акція дала позитивне зрушення у вирішенні проблеми, а не була передвиборчою кампанією.

Живий Бог — це все те, що з нами стається за Його наукою

Все чого ми бажаємо, користуємося, любуємося — все чим живемо, усе від Бога. Тому треба жити не від себе, не для себе, а від Бога і для Бога. Вивчити все, чому Він навчає, пройти випробування життям — справді рабом Божим, витримати! І тоді все матимеш, що забажаш. Не забажаш, пожадливість, похоті, гидот... (все це зненавидь) — і будеш прагнути наситити свою душу чиненням добра, у всьому бути потрібним, для всіх надійним слугою, піклувальником. І лише тоді (по мірі створення тебе) ти будеш дитям чи сином Божим. Коли таких синів багато, вони єдині в Нім, то це вже народ Божий. Бог сказав, що усі народи прийдуть до Нього. Чому би не українцям бути першими? Адже написано: "хто був останній стане першим". Із Божим Духом в душі, я не стану щасливим по справжньому, коли спостерігатиму, як живуть у марноті своїй інші. Бідують, гризуть один одного. Дивиться, й Христос, не витримав і спустився з неба, пішов до грішників, хоч знав що розпнутий, заколють. Пішов, щоб побачили, що краще смерть, ніж таке життя! Один вмирає, — другий гуляє. Один на крихту хліба немає, — інший за мільйон доларів годинника носить і цим "щасливий". Оце й виходить, Богу, поміняти треба їх місцями декілька раз, аж доки не дійде, що то — нещастя, а що — справді Щастя!

Інший багатий каже: мені так випало. — Ні! Звіром бути усім випадає нагода. Найменша юдина, може найбагатший знайти спосіб відрізати голову і забрати все. І цим шляхом багато йшло, і зараз йдуть. Та Бог усе бачить, і так робить, поколінням такого розумника (Леніна, Сталіна, Гітлера, Брежнєва - останній може вже не звір, але ще не людина, ...) , що їхній рід стирається з лиця землі. Прикляд "великих" не тому, що "малим" інакше (у Бога всі рівні), а щоб усі їх знали, задумалися і перестали хотіти звірити, а прагнули якнайшвидше ставати праведником, святим — гідним стати Божою людиною, поповнюючи Царство народу Божого!

"Вісник малозахисених"

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради

Анатолій ВОЙТКО

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.

У разі передруку посилання на "Вісник малозахисених" обов'язкове

Розповсюдження газети частково безкоштовне

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій

Виявляйте зло,
боріться з ним,
допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

РЕКВІЗИТИ редакції:

вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100 тел.(03848) 3-22-14, факс: (03848) 3-45-23, e-mail: zbz1@rambler.ru bzsz@netish.com.ua;

веб-сайт, <http://zbzs.at.ua>

р/р 26008052408714 ХФ "Приватбанк" м.Хмельницький МФО 315405, Код ЄДРПОУ 35261118

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р. Тираж: 1500 Зам. №